

Udviklingen er ikke et Eksprestog, — den maa smukt gøre Holdt ved alle Stationer.

Toget, jeg sidder i, gør ogsaa Holdt, ligesom jeg er naaet til følgende Ord af Fru Schou: »Nej, lad os Kvinder paa dette ene Punkt være egoistiske og lade Mændene beholde alt det uskønne og utiltalende Arbejde, og lad os være Mændene taknemlige for, at de vil gøre det for os og ovenikøbet helst ikke vil se os deri.« — Men, hvad er nu det? Har den muntre Fru Gad taget Pennen ud af Haanden paa den ellers saa alvorlige Fru Schou? — Jeg kaster ganske tilfældig Blikket ud af Vinduet. Sandelig, gaar ikke der ude paa Marken nogle unge Kvinder og stritter reverter talt Møg omkring sig med store Grebe, mens længere henne en af Skabningens Herrer kører bort efter et nyt Læs, hvis Indhold Kvinderne kan faa Lov til at gøre nærmere Bekendtskab med. Og gennem det andet Vindu, — ser jeg ikke dér en Flok Kvinder ligge og rode i Jorden efter Kartofler, aabenlyst »for alles Blikke«, med deres upraktiske Skorter slæbende efter sig, mens Skabningens Herre har paataget sig den langt elegantere Bestilling at gaa bag efter Hestene i Plovfuren og vælte Jorden med Kartoflerne op! Men Fru Schou er jo, ligesom Emma Gad, Københavner, — hun har naturligvis slet ikke tænkt paa Landet. Javel, men hvem er det, som ved Vaskeballerne tager, hvad man folkelig kalder, Skidtet efter Mændene? Hvem er det, som »for alles Blikke« paatager sig Nedbæringen af visse Spande? Hvem er det, som paa Hospitalerne skurer og skrupper og løber med Bækkener, for ikke at tale om andre endnu uappetitligere Bestillinger? Ja, hvem er det endelig, som af Kommunen har faaet tildelt den samfundsnyttige, men vist ret »utiltalende« Livsgerning, at — rent ud sagt — lusse Skolebørnernes Hoveder? — Selvfølgelig Kvinderne. Ganske vist de Kvinder, som tjener deres Brød; men Fru Ragna Schou kan da vist ikke som god Demokrat have ladet disse ganske ude af sin Betragtning og alene tænkt paa de »Krukker«, »Pjancker« og »Dorther«, som promenerer deres Tøndebaand paa Asfalten, og til evig Skam for vor gode By tituleres »Københavnerinder«.

Men, hvad er det dog for Udtryk, som løber mig i Pennen? »Krukker«, »Dorther« — — hvor har jeg dem fra? Aa,

nu husker jeg det. Det er jo det lille Asfaltblad — — »lad os endelig være barmhjertige og ikke nævne Navne« —, som en god Ven stak mig i Haanden i Nykøbing. Dansk Kvindesamfunds Københavnskreds har jo nemlig nu igen dummet sig og talt om Forsagelse — ligesom dengang i 1887. At denne fortræffelige Forening dog aldrig kan lære, at dette Ord virker paa en vis Type af Mænd som en rød Klud paa en Tyr og lægger dem Ord i Munden, som de aldrig med Agtelse for sig selv og deres Blad ellers vilde bruge. Men, tænk ogsaa, hvad det vil sige for en ung, bedre vant Herre af Pressen, om Dansk Kvindesamfund og andre Kvindeforeninger førte Forsagelsestanken videre og indbød deres Referenter til Fællesspining paa Frikadeller og Lobeskovs! Jo, det lille Asfaltblad skal have Lov til at give sin Ærgrelse frit Løb; og selv om det skulde finde paa at gøre Alvor af sin Trudsel og nægte Dansk Kvindesamfunds forsagende Medlemmer politisk Valgret, saa gør det heller ikke noget, thi vi »Herrer Kvinder« har forlængst lagt af »at acceptere ethvert Tosse ho'de, naar det bare raaber: Leve den hellige Kvindestemmeret!« og et hvilket som helst Blad, der vifter allernaadigst med Kvindernes Valgret paa sit Partis Program. Der skal mere til. Det Parti, som vil have Ret til at kalde sig vor Ven, maa først krybe igennem det Naaleøje, som hedder: Politisk Forsagelse med Hensyn til egne Ønsker.

Men, nu skimter jeg Roskilde Domkirketaarne, og jeg griber hurtig det sidste Papir, jeg har medbragt som Læsning paa Rejsen. »Vor Tid«, kalder det sig, »Organ for den danske Ungdom«, og har foresat sig »at hejse Idealets Fane til Lykke for vort Folk«. I Sandhed en smuk, men ikke enestaaende Bestræbelse. Der flages for Tiden med Idealets Fane lige fra Skagen til Gedser. Men mulig »Vor Tid« har været saa heldig at finde den rigtige Idealets Fane; lad os læse den Artikel, hvormed Bladet slaar sin Tone an. »Hvorfor —?«, bærer den som Overskrift, og vil gerne have at vide, hvorfor i vore Dage saa mange Ægteskaber er saa uharmoniske. Selvfølgelig: »Kvindeemancipationen o. s. v. o. s. v.« — Men, Herregud! Alt det har vi jo læst de hundrede Gange før. Er det virkelig Hr. cand. pharm. Ravnholts Mening, at vi skal tage Kvinde Diskussionerne fra Firserne op igen, glem-